

[Jette Pors]

gelig skal der sættes noget ind på at løse det, og da det tilsyneladende ikke har kunnet lade sig gøre hidtil, må der altså nogle andre ting til.

Spørgsmålet er for CD, hvad regeringen vil gøre, for vi vurderer det derhen, at udspillet skal komme fra regeringen. Jeg kunne forstå på ministeren, at der var tiltag i gang i løbet af foråret eller sommeren. Jeg vil bede ministeren oplyse hvornår – om der er tale om til foråret eller om til sommer. Også jeg tror, det er et problem, hvis løsning haster, og jeg ville også være glad for, hvis ministeren kunne uddybe lidt, hvilket udspil det egentlig er, regeringen vil komme med. Det vil vi i CD i hvert fald gerne vente på at se. Og så vil vi i øvrigt følge sagens behandling i udvalget.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er virkelig et alvorligt problem, der nu igen er sat på dagsordenen her. Det er et problem, at vi mangler så mange lære- og praktikpladser. Først og fremmest er det et problem for de unge, men det er så sandelig også et samfundsproblem. Ja, det er nærmest uværdigt, at vi ikke kan give de unge en uddannelse efter basisåret.

Jeg må også udtrykke en skuffelse over, at de 100 mio. kr., der blev afsat sidste efterår i et forlig mellem Socialdemokratiet og regeringen om fremskaffelse af flere lærepladser, ikke har resulteret i flere pladser, end tilfældet er på nuværende tidspunkt. Vi havde dog stillet nogle forventninger til, at denne sum penge skulle løse en del af problemet, men disse forventninger er ikke blevet indfriet.

Det er skuffende, at erhvervslivet tænker så kortsigtet, som man tilsyneladende gør. Man er åbenbart ikke opmærksom på, at man om nogle år kan komme til at mangle uddannede folk til at påtage sig de job, der skal besættes i de år, der kommer, når årgangene falder i størrelse.

Socialdemokratiet foreslår nu, at offentlige arbejdsgivere også skal have del i AER-midlerne – der tænkes på amter og kommuner samt centraladministrationen.

For lidt siden udtalte hr. Aage Frandsen, at denne debat bærer præg af at være et tema over en variation af typen: enig i formålet, men det skal ikke gøres på denne måde, og jeg må bedrøve forslagsstillerne med, at mit indlæg ikke adskiller sig særligt fra denne holdning. Jeg må også sige, at formålet er godt, men vi tror ikke

rigtig på den her skitserede måde at gøre det på.

Det har jo vist sig, at tilskud til delvis dækning af lønudgifterne til eleverne ikke skaber pladserne – det har erfaringen vist – og derfor har vi heller ingen tro på, at det kan lykkes på denne måde, blot fordi man giver tilskuddet til de offentlige arbejdsgivere.

Der er dybest set kun én måde at løse dette problem på, og det er, at vi får et opsving i vores erhvervsliv, at der bliver skabt et naturligt behov for arbejdspladser, arbejdskraft, som skal uddannes, og som skal udfylde en plads i produktionsapparatet. Og så må vi glæde os over, at der er tendenser til, at dette opsving er på vej; det går bare for langsomt. Jeg vil ikke bagatellisere problemet, for det er der stadig – der er for mange, der går ledige.

Vi medvirker gerne til diskussionen om, hvordan vi kan få problemet løst, men jeg må bedrøve Socialdemokratiet med, at vi ikke tror på den skitserede løsningsmodel.

Klaus Hækkerup (S):

Som hr. Aage Frandsen ganske rigtigt sagde, kunne jeg stille mig herop og starte med at takke for tilslutningen til intentionerne i forslaget, men samtidig konstatere, at viljen til at leve op til en opfyldelse af intentionerne kan ligge på et meget ringe sted.

Jeg vil tage udgangspunkt i det, hr. Køpke Christensen sagde, nemlig at der overhovedet ikke er behov for en indsats på området.

Hvad er det egentlig for et problem, vi står over for her? Ja, når de unge forlader folkeskolen, er der stort set 3 muligheder. Vi kan sende dem ud og lade være med at give dem en uddannelse, lade dem prøve at hutle sig igennem med de jobmuligheder, der er, når man nu engang ikke har fået en uddannelse i samfundet. Det synes jeg ville være en både ringe og kortsigtet løsning, og jeg tror, at det med de konkurrencevilkår, Danmark kommer til at stå over for i det kommende tiår, vil være en helt forfejlet løsning.

Den anden mulighed, vi har, er at give dem en boglig uddannelse: vi kan lade dem gå i gymnasiet med henblik på, at de kan studere videre. Det er også en udmærket og tilfredsstillende løsning. Men den tredje mulighed – den, som man så ofte glemmer, og den, som vi måske i virkeligheden netop med de konkurrencevilkår, vi står over for, har så meget brug for – er at